

תלמודו בידו

דף יב עמוד ב

א [חטט בגדיש והוציא את העומרים הסמוכים לארץ עד שנעשה בה חלל כשיעור סוכה, האם סוכתו כשרה ומדוע ?

ב [האם בתי יד של חצים כשרים לסכך, ומדוע ?

ג [מהו דרך עיבוד הפשתן ?

ד [האם פשתן כשר לסכך ?

א [הסוכה פסולה, כיון שלא עשה פעולה בסכך עצמו לשם צל, אלא הסכך עשוי מאליו. והתורה אמרה "תעשה" ולא מן העשוי.

הוציא את העומרים התחתונים ואחר כך נענע את העליונים לשם סכך: לרב אשי הסוכה פסולה מדרבנן, גזירה שמא לא ינענעם. לר' יוחנן הסוכה כשרה. שאין לחוש שפעם אחרת יעשה סוכה בלא לנענע, שאם תיקן את המעוות כל שכן שלא יעוות. (רש"י)

ב [זכרים: כשרים. כיון שאין להם בית קיבול, ואינם מקבלים טומאה כדין פשוטי כלי עץ. נקבות: פסולות. לפי שיש נקב בראשן, וכלי עץ שיש לו בית קיבול מקבל טומאה. ונחשבים כלי עם בית קיבול אף לאחר שחיבר להן את הזכר לעולם.

ג [1. שורים את הקנים במים לרככם. 2. כותשים אותם להוציא מהם את חוטי הפשתן. 3. מחליקים את הפשתן במסרק. 4. מלבנים אותו בחום התנור.

ד [הוצני פשתן (פשתן כפי שהוא גדל קודם שהושרה במים): כשר, כיון שאינו מקבל טומאה. הושני פשתן: נכתש במכתשת אבל לא הוחלק במסרק, ספק אם כשר לסכך. הושרה במים ולא נכתש במכתשת, ספק אם הוא בכלל הושני פשתן. או שמא הוא כהוצני פשתן ואינו מקבל טומאה, וכשר לסכך. **אניצי פשתן** ומתוקן כל צרכו: פסול לסכך, כיון שראוי לקבל טומאת נגעים.